

Căpiva dintre bunii actori ai acestei bune trupe au realizat atât cât se putea din personajele lor: Val. Săndulescu, serios cum îl știm, meticolos în elaborarea rolului, a fost savantul Gheorghiu, Eugenia Bădulescu, la fel de frumoasă ca totdeauna, a realizat unica scenă cu care a dăruit-o autorul, foarte tensionat, inteligent și cu mult simț al măsurii, pe muchia dintre agresivitatea vulgară și amara decepție. Zglobie și cuceritoare, Ioana Mănolescu în rolul fiecei savantului, Caldă, gravă, măsurată Lucia Mureșan în personajul cam linear al asistentei îndrăgostite. Corect și echilibrat, Constantin Brezeanu într-un rol și episodice și fără substanță dramatică. În sfârșit, Viorel Cămăniei în rolul tânărului savant Vlaicu, atrăgător, în ciuda cotețelor care-i dau un aer de fante de duminică, în orice caz, bun și inteligent interpret al unui personaj mai complex, mai colorat.

Virgil Munteanu

Teatrul Dramatic din Galați

CAZUL PROFESORULUI ENĂCHESCU

de Eugenia Busuloceanu

Statornică în preocuparea pentru dramaturgie, Eugenia Busuloceanu dovedește perseverență și în preocuparea pentru îmbogățirea mijloacelor, pentru diversificare. Dacă *Timp și adevăr*, de pildă, era cronica unei generații, dacă *Dansul mâinutelor* a însemnat un zîmbet acordat comediei, *Cazul profesorului Enăchescu*, de care luăm cunoștință acum, e mai mult — poate o confesiune dramatică, un mare monolog spus de un personaj matur și frământat, despre un nou „adevăr” și un nou „timp” pe care este chemat să le trăiască, să le înțeleagă, să le deslușească. „Deslușirea” ar fi, deci, motivul principal al acestei noi lucrări care îmbină, cu o surprinzătoare ușurință, reconstituirea, firul polișt, accentele de atmosferă și portretele surprinse în câteva gesturi, în câteva cuvinte. Replica are fluentă aproape spontană și comunică simplu — eiteodată cu maliție — adevăruri de viață în care nu e greu să recunoaștem spiritul zilelor noastre.

Cine este profesorul Enăchescu? Un personaj despre care am mai auzit, din lecturi, din relatări — un savant care conduce astăzi un institut de cercetare. La un moment dat, probitatea morală și chiar patriotică a profesorului Enăchescu este pusă sub un primejdios semn de întrebare, dată fiind apariția peste hotare a datelor principale ale experiențelor sale care, așa cum se cuvine, trebuiau să rămână secrete. Dar nu profesorul Enăchescu este aici personajul principal și nici anchetatorul său direct, ci altcineva, însușinat cu munca „de la om la om”, un om deschis, care „duce la tăvăleală”, obișnuit cu de toate și nițel filozof în felul lui, un om care a învățat să nu se grăbească și să caute meticolos adevărul, în hățișul tuturor lucrurilor — secretarul de partid Vasile Dogaru. Fără el, am fi avut

Data premierei: 13 octombrie. Regia: ARIANA KUNNER-STOICA. Scenografia: GEORGE NICULESCU. Distribuția: MIHAI MIHAIL (Vasile Dogaru); LILIANA LUPAN (Andra Enăchescu); LEONARD CALEA (Dan Oancea); DAN ANDREI BUBULICI (Alec Dima); LENI ȘTEFĂNESCU (Sofia Dima); STELA POPESCU-TEMELIE (Maria); DOREL BANTAS (Mihai Popa); LUCIAN TEMELIE (Ștefan Dima); MARGA GEORGESCU-COLEȘA (Magda Dima); ȘERBAN BOGDAN (Paul Enăchescu); ALEXANDRU NĂSTASE (Diamandi); RADU GHEORGHE-JIPA (Ion Văideanu); EUGEN POPESCU-COSMIN (Virgil Papadopol); MARCEL HIRJOGHE (Emil Andreescu); ANTON FILIP (Dinu Stamate); DIMITRIE BITANG (Dumitru Segăreanu); GRIGORE CHIRÎTESCU (Goriloiu); VIORICA HODEL (Sanda Țurcanu); EUGENIA BOGDAN (Tov. Dogaru).

poate o piesă de factură poliștă oarecare. Cu el, piesa e altceva — și poate că șansa autoarei e de a-l fi sesizat și de a fi orientat întreaga acțiune în perspectiva deslușirilor sale, nu lipsite de îndoieli firești. Ar fi, mai degrabă, „deslușirile lui Vasile Dogaru în cazul profesorului...” — și astfel am putea vorbi de pledoaria pentru om și demnitatea lui, pentru omenie și adevăr ca principalele atribute ale spiritului muncii de partid pe care le pune în valoare piesa. Perspectiva lui Vasile Dogaru e mai largă și mai elastică decât a oricărui anchetator obișnuit și prilejuiește autoarei posibilitatea de a se mișca pe un cîmp vast, vast și contradictoriu cu rezultatele anchetei, dreptul de a schița multe portrete și biografii, de a crea coincidențe. Partea întâi e dezvoltarea reconstituirilor lui Dogaru, scene și instantanee de o anumită culoare, care se adună pe un tablou cu linii de atmosferă

Marga Georgescu și Mihai Mihail

bine marcate. Partea a doua e dezvoltarea paralelă și ușor contradictorie a anchetei cu meditațiile lui Dogaru, și paralelismul sporește interesul, pe fondul unei tensiuni create de aparențe. Nu ne interesează aici dacă profesorul Enăchescu a fost sau nu vinovat — acesta e secretul piesei, pe care ne propunem să-l păstrăm; ne interesează ce a câștigat Dogaru din această încercare și ce a câștigat mai ales ca personaj dramatic. Confirmarea unei conduite obștești, să-i zicem așa, în primul caz, drept de identitate în suita personajelor noastre contemporane, în al doilea caz. Acesta este aspectul precumpănitor pe care-l subliniem, ca o reușită a piesei — fără a neglija observațiile de factură strict dramaturgică; lecturi de explicații și reveniri, pete confuze, lipsa de concizie în construcție și cuvânt, portrete încă rudimentare, clișee ș.a.

Premiera pe țară a avut loc la Galați și s-a bucurat de adeziunea întregului colectiv care, în frunte cu regizoarea Ariana Kunner Stoica, a gândit și a realizat un spectacol deschis, o confesiune caldă, al cărei principal atribut este spiritul de sinceritate în care se desfășoară lucrurile. Cu Mihai Mihail în rolul lui Vasile Dogaru, principala problemă a spectacolului a fost rezolvată, pentru că acest tânăr actor are un fel anume de a fi expresiv și firesc, de a cuceri de la prima replică prin simplitate și înțelegere, încât te poartă de-a lungul spectaco-

lului ca un prieten bun pe care-l urmărești și de la care ții să nu-ți scape nici un cuvânt, nici un gând. Acest actor are un fel anume de a gândi pe scenă — și cu gândirea aceasta simplă și sănătoasă îl înobilează pe Dogaru, creind un secretar de partid de un farmec discret. Regizoarea știe să găsească cadrul — aici ingenios combinat pe patru planuri de joc, al patrulea fiind sala — și oamenii care să umple acest cadru — o distribuție proporționată, adică, în care fiecare să dea ceea ce este esențial și valoros în joc. Scenograful George Niculescu a schițat câteva elemente de decor în alb, care se proiectează bine pe un fond alb ca un ecran, unde numai oamenii uneori fac umbră — când se dedublează, poate. Din distribuție am reținut pe Marga Georgescu-Coleșa și Marcel Hirjoghe, Eugen Popescu-Cosmin, Dan Andrei-Bubulici, Stela Popescu-Temelie și Lucian Temelie, pe Lili-ana Lupan și Anton Filip, pe Viorica Hodel, absolventă de institut, cu umor discret într-un rol mic și oarecare.

G. Paraschivescu

Teatrul Național din Craiova

AMURGUL ACELA VIOLET

de I. D. Sîrbu

Data premierei : 12 octombrie 1974.
Regia : VALENTINA BALOGH. Scenografia : VASILE BUZ. Distribuția : CONSTANTIN SASSU (Cornel Manoliu) ; REMUS MĂRGINEANU (Marcel Stăicu) ; MARIA CIOCHINĂ-GOANȚĂ (Silvia Socol) ; DAN WERNER (Ștefan Socol) ; RADU NEGOCESCU (Mogoș) ; VALER DELLAKEZA (Cătană) ; GEORGETA LUCHIAN (Sanda Augustin) ; VALERIU DOGARU (Alexandru Faur) ; ILEANA SANDU (Mona Untaru) ; LUCIAN ALRANEZU (Munteanu) ; PAVEL CIȘU (Dr. Haralambie Oană) ; ANCA LEDUNCA (Ana Albu) ; PETRE GHEORGHIU (Pascu) ; MIRCEA HADINCĂ (Hentel) ; VIRGIL BĂDESCU (Dumitra) ; PETRE ILIESCU-ANATIN (Păduran) ; MIHAI CONSTANTINESCU (Baci Axente) ; ANGHEL POPESCU (Popescu).